

žarek dobrote

10/X
oktober
2012

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Veselje v sožitju

V OBMOČJU SOČUTJA

3 ••• Med pametovanjem in sočustvovanjem

MEDGENERACIJSKA SOLIDARNOST

4 ••• Življenje je lepo

V LUČI STROKOVNOSTI

5 ••• Prostor za pogovor - varna kamrica

7 ••• Veselje

8 ••• Poletna šola prostovoljstva

9 ••• Letovanja v Portorožu

9 ••• Karitas mad mladimi na Stični mladih

KOPER

10 ••• Desetič, enajstič, dvanajstič streha nad glavo v Bosni

11 ••• Polnoletni umetniki za Karitas

12 ••• Deset let pomoči brezdomcem v Centru Karitas Bertoki

13 ••• Bili smo na Madžarskem

LJUBLJANA

14 ••• Tabor za slepe in slabovidne

SLOVENSKA KARITAS

Seminar Karitas 2012

12. in 13. 10. v Domu sv. Jožef v Celju

19. in 20. 10. v Šport hotelu v Postojni

26. in 27. 10. v Zavodu Marianum v Veržeju

Teden Karitas: Veselje v sožitju

od 26. 11. do 2. 12. 2012

28. 11.: Romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo

28. 11.: Dobrodelni koncert Klic dobrote 2012

v dvorani Golovec ob 20. uri,

ob 16. uri pa javna generalka

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

1. 10. Srečanje Karitas vipavske dekanije

2. 10. Srečanje DK Ilirska Bistrica

6. 10. Srečanje KBBI, Vipavski križ, ob 9.30

6. 10. Ob svetovnem dnevu starih,
Mirenski grad, ob 15h

8. 10. Srečanje DK Idrija Cerklje

9. 10. Srečanje Tolminske OK

15. 10. Druženje generacij, Ilirska Bistrica

17. 10. Srečanje Kraške DK

20. 10. Seminar za svetovanje, Kobarid

23. 10. Srečanje Goriške OK

26. 10. Srečanje udeležencev seminarjev
za svetovanje, Ajdovščina, ob 16hKLIC DOBROTE
– SPREMEMBA V DATUMU

Imre Jerebic

Včasih se zgodi, da kljub zgodnjim načrtovanjem dogodki ne potekajo kot smo si zastavili in se dogovorili. Tako kot že lansko leto, se je to letos zopet zgodilo pri dogovarjanju za datum dobrodelnega koncerta Klic dobrote. Kljub vsem dogovorom z RTV Slovenija je prišlo v zadnjem hipu zaradi programa do zapleta in zaradi tega do spremembe v datumu dobrodelnega koncerta Klica dobrote. Tako se zopet vračamo z organizacijo koncerta nazaj na našo ustaljeno sredo, 28. novembra 2012.

Morda se bo ob tem kdo vprašal o resnosti našega dela, ampak po resnem premisleku z vsemi odgovornimi na Slovenski Karitas in partnerji v projektu smo sprejeli odločitev, da je vseeno boljša menjava datuma kot morda le posnetek koncerta. Vsi se zavedamo, da nas čaka veliko ponovnega dela pri sami organizaciji in da boste morali tudi vi spremenite že kakšne načrtovane dogodke. Kajti na datum dobrodelnega koncerta vežemo naš tradicionalni romarski dan na Ponikvo in obisk javne generalke ob 16.00 uri. Zato vas sodelavci Karitas vljudno prosimo za razumevanje zaradi tega neljubega dogodka. Naj nam težave pri organizaciji ne vzamejo poleta, da sporočimo širni Sloveniji in ljudem v stiski, da jih ne bomo pozabili.

Dobrodelni koncert

KLIC DOBROTE

bo v sredo, 28. november 2012

ob 20.00 uri

z neposrednim prenosom na RTV SLO.

Isti dan, v sredo 28.11. 2012 bo tudi tradicionalno romanje na Ponikvo.

- ob 11.00 uri molitev;

- ob 12.00 uri sveta maša.

Po slovesnosti ste vsi sodelavci Karitas vabljeni na skupno kosilo ob 14.00 v Celje. Ob 16.00 pa na javno generalko Klica dobrote.

• FOTO NASLOVNA STRAN in ZADNJA STRAN: Rok Mubi •

tema meseca

VESELJE V SOŽITJU

Seminar Karitas 2012

Začetek seminarja bo z ureditvijo prenočišča in

Celje	Dom sv. Jožefa	12. in 13. 10. 2012
Postojna	Hotel Šport	19. in 20. 10. 2012
Veržej	Zavod Marianum	26. in 27. 10. 2012

prijavo od 17. do 18. ure na vseh treh lokacijah. Ob 18. uri bodo v župnijskih cerkvah svete maše oziroma v Celju molitev rožnega venca in sveta maša.

Vsebinski program seminarja

Vsebinski program se bo začel s petkovimi okroglimi mizami ob 20. uri, ki pa se bodo nekoliko razlikovale glede na lokacijo. Tako bo v Celju tema okrogle mize **Medgeneracijska solidarnost v politikah države**. Gostje na okrogli mizi: Davor Dominkuš, direktor direktorata za socialne zadeve na MDDSZ, Alenka Jeraj, poslanka in predsednica odbora za delo, družino, socialne zadeve in invalide v državnem zboru, Matej Cepin, direktor Socialne akademije, in Jožica Ličen bodo spregovorili o možnostih medgeneracijskega sodelovanja na različnih področjih socialne države. V Postojni bomo skupaj z gosti Tonetom Kladnikom, Blanko Knific, dr. Alojzajem Snojem, Mileno Brumat in Natašo Urh iskali možnosti **medgeneracijske solidarnosti v lokalnem okolju**. V Veržeju pa bodo naši gostje

Alenka Fras, Karlo Smodiš, Štefan Kržišnik in Sara Jerebic spregovorili o **medgeneracijski solidarnosti v družini**.

V soboto se bo program po jutranji sveti maši ob 7. uri in zajtrku nadaljeval ob 9. uri z uvodnim predavanjem p. dr. Karla Gržana z naslovom **Od osebne sreče do medgeneracijskega osrečevanja**. V predavanju bo predavatelj osvetlil pot do sreče na različnih nivojih, ki lahko pripeljejo do medgeneracijskega osrečevanja. V nadaljevanju nam bodo **Marko Novak v Celju, Marko Čižman v Postojni in Stane Bešter v Veržeju** v koreferatu spregovorili o **resničnem veselju**, o razliki med veseljem in veseljačenjem ter o svoji osebni izkušnji, zakaj so veseli. Po krajšem odmoru pa nam bodo predavatelji **Lidija Kociper v Celju, dr. Janez Vodičar v Postojni in Alojzij Štefan v Veržeju** spregovorili o **odnosih in možnostih za sobivanje**. Seveda pa bodo imeli možnost za besedo tudi udeleženci, predvsem v dveh delavnicah, kjer bodo v prvi najprej razmišljali o tem, kaj njih osebno osrečuje, v drugi delavnici po kosilu pa o vključevanju veselja in medgeneracijskega sobivanja v delo pri Karitas. Zaključek seminarja je predviden ob 16. uri z zaključnimi poročili iz delavnic.

Seminar je za vse sodelavce Karitas brezplačen, obvezna pa je predhodna prijava najkasneje teden dni pred seminarjem zaradi lažje organizacije. Prijavi zbiramo na Slovenski Karitas po telefonu: 01 300 59 60 ali preko elektronske pošte: info@karitas.si. •

v območju sočutja

MED PAMETOVANJEM
IN SOČUSTVOVANJEM

p. Karel Gržan

Najprej pozdrav tebi, ki si usmeril pozornost k vrsticam, namenjenim razmisleku o sočutju. V nekaj sledečih številkah *Žarka dobrote* se bova – se bomo družili ob razmisleku o odtenkih sočutja in vrednosti le-tega. Pomembno področje, vredno naše pozornosti, predvsem pa potrebno v doživljanju našega življenja! Zadnjih nekaj sto let se je po Zahodu razpaslo prepričanje, da bomo reševali svet predvsem s pametovanjem; zadnjih nekaj let pa zelo močno (ob doživljanju vsega, v kar nas je speljal čisti racionalizem) spoznavamo, da bo treba sivino brezdušne pametnosti obarvati s srčnostjo in duhovnostjo. Hlad,

ki veje med nami, sam po sebi kliče toplino v s/Svetlobi. To še posebej zaznavamo v trenutkih – v času, ki je boleč in težek v doživljanju nas in naših bližnjih.

Spominjam se svojih prvih duhovniških let. Bil sem prepričan, da bom lahko s polno glavo teologije reševal svet. A se je moja vera v čisto razumarstvo kmalu končala. So dogodki, ki nas naučijo, predvsem pa spremenijo:

V župnišče je stopila strta gospa – če bi ji ne stala ob strani prijateljica, bi pod bremenom bolečine obnemogla. Sedla je na stol in mi med dolgimi premori sporočila, da je v prometni nesreči izgubila hčer in da je umrl tudi hčerin mož in oba otroka. »Moje sočutje,« sem izrekel ves zmeden in ji ponudil roko bližine. Počasi je dvignila pogled in sva se srečala – tam iz njene globine je zrlo vame neizmerno gorje. »Razumem vas,« sem bleknil čez čas, ker sem mislil,

da moram govoriti, a sem že tisti hip uvidel, da bi bilo bolje, če bi molčal. »Ne, ne morete razumeti,« je odvrnila v trpljenju preizkušana žena. »To se ne da razumeti.« In potem je pridala njena prijateljica: »Ob takšni bližini je potrebno zraven le sotrpeti. Človek v hudih časih ne zmore biti sam.«

Ko sta odšli, me je prevzel strah racionalista: »Kaj naj govorim na pogrebu?« Nemočen sem stopil v kapelo in se utrujen sesedel pred Trpečega na križu. Zrl sem ga in sem zaznal, da On, tam iz Nevidnega, zre k meni – ne k moji pameti, pač pa h globini. In Njegova ljubezen me je umirjala in pestovala v mojem najgloblje resničnem. In ko sem v večeru tistega dne stal ob oltarju in je v evharistiji postal Bog zopet na dotik Bližnji, sem pomislil: »Kar je Jezus povedal je izrekel na kratko za naše (od)rešenje – mi sedaj le ponovno prebiramo njegove besede; to, kar pa nam daje nenehno, je ljubeča Bližina. Trpljenja, bolečine ne moremo razrešiti s pametovanjem – lajšamo si jo lahko s sočustvovanjem. Jezus na oltarju ... On molči ... le Bližnji je k mojemu življenju, da bi ob vsem, kar doživljam, ne bil sam. In ko mi je hudo ... besede so kakor odveč ... takrat je v medsebojnem razkošju le bližina ... tista ljubeča, v sočutju pozorna ...«

Ko nas Ljubezen pokliče k trpečim, se pogosto prestrašimo: Kaj bomo rekli? S katerimi besedami bomo tolažili? Ob hudem trpljenju ni besed. Je le v sočutni zaznavi podarjena bližina. Nikoli se nam ni treba bati, kaj bomo 'pametovali' (prav zaradi tega se mnogi trpečih izogibajo). Ne bomo vodili srečanja mi, pač pa Ljubezen – Bog sam; mi smo mu le posodili sebe, da bo lahko po nas otipljiva Bližina. In bo malo besed (če sploh kakšna) in mnogo srčnosti v pozornih izrazih I/Ljubezni.

Spominjam se, kako mi je Tone Pavček pripovedoval o zemeljskem slovesu od svojega sina: »Res nam manjka človeške solidarnosti. Ljudje se kmalu ne bomo več delili na bogate in revne, pač pa po tem, koliko občutiš ali ne občutiš stisko bližnjega. In vsa ta notranja slepota, ta brezbržnost do drugega, ko si notranje slep in gluha za krik drugega, oddaljuje ljudi za mnogo svetlobnih let. Bližnjega je treba videti, treba se je z njim pogovarjati. Včasih je potrebno samo poslušati in položiti roko na njegovo ramo; potem po tej roki prehaja bolečina iz njega vate in sta dva združena in je mnogo lažje. To vem iz svoje izkušnje, iz občutljivosti, ki sem jo doživel ob sinovi smrti. Ljudje so nemo, samo z očmi, gibom, z roko kazali, da grozo čutijo z mano, in so mi s tem neskončno pomagali. Zdelo se mi je, da v bolečino, ki useka globoko s hkratnim človeškim razumevanjem in sočustvovanjem, prodre žarek upanja.«

Stal sem ob štirih krstah: na vsaki strani rjavi (oče in mati) in v sredi dve beli (otroka). Prebral sem evangelij o trpeči božji Bližini na križu. Zaznal sem priča-

kovanje ... »Verjemite mi, da bi se v teh trenutkih najraje molče pridružil vaši bolečini, kot prijatelji, ki so prišli obiskat trpečega Joba in so umolknil, ker so zaznali njegovo bolečino, ki je postala njihova. Bolečini se lahko pridružiš le molče z veliko pozornostjo in spoštljivostjo ...« In potem sem pokazal tja k sredi pokopališča, kjer visi Trpeči na križu, in sem rekel: »Glejte, Bog v tem trenutku ne govori. On z nami v bolečini sočutno molči in nas uči, kako si stati ob strani, ko pridejo hude ure zemeljskih dni ...«•

V prihodnji, novembrski številki: O tem, kako pomembno je ob zemeljski izgubi, ki jo doživijo bližnji, z njimi v sočutju žalovati, da bi zmogli odžalovati.

medgeneracijska solidarnost

ŽIVLJENJE JE LEPO

Tone Pavček

Prispevek je bil objavljen ob zaključku mednarodnega leta starejših 1999 v zaključni publikaciji v okviru sejma idej, ponudbe in predstavitve dejavnosti za starejše za naslovom: »N poti k družbi za vse starosti«. Ker je članek tudi v evropskem letu aktivnega staranja in medgeneracijske solidarnosti še vedno zelo aktualen, ga v celoti objavljamo, čeprav je v nekaterih mislih vezan na leto 1999.

Pokojni Josip Vidmar mi je nekoč, ko sem bil jaz mnogo mlajši in on mnogo starejši, kot sem jaz danes, rekel nekako surovo in dokončno nepreklicno: »Pavček, ne sprašujte me, kako se imam, starost je grda!« Tedaj me je prizadel odgovor, četudi mi je bila resnica starosti še tuja. Danes veselo, vendar ne nepremišljeno, obračam Vidmarjev odgovor in ponavljam spet in zopet in znova: »Starost je lepa!«

Lepo je, da živiš, pa četudi življenje ne ostane do konca, kakršno je v muževni mladosti, ko je bilo roža čudotvorna. Lepo je, da si na sveti, pa četudi ta svet še zdaleč ni zmeraj ne lep ne prijazen. Lepo je, da še in še lahko rečeš: »Sem, bivam, diham.« Kajti v vsakem trenutku je samo vsemu živemu dano, da lahko občuti radost (ali muko) bivanja, da je hvaležen usodi, stvarnici ali stvarniku za svojo kratko večnost obstajanja in da jeclja k Bogu življenja svoj nikoli dovolj poudarjeni Hvala!

Misli sem nekoč, v zelenih letih, kako se življenje na starost zoži, zagreni, zapre, kako človek še za življenje v sebi in za druge, ljudi in stvari, odmre in kako je tedaj vse kot požeto strnišče, goličava, puščava, kjer te zasipa sipki pesek iztekajočega se

časa in si sam nemočen zoper sovražno silo in naravni red stvari. Zdaj mislim, da se res vse nekako stiša, umiri na nekakšno pravo sobno jakost, na lepi srčni utrip, vendar je v tem samo novi čudež življenja: hrupni dan se je spravil stran, odnesel pomp in lažni blišč, mnogokaj, kar je veljalo za veliko in pomembno, je le še senca nekdanje zablode, namesto hlastanja navzven se obračaš navznoter, k sebi. Tako se ti celo kdaj pa kdaj posreči, da si sam s seboj in s svetom v skladju. Tedaj, tudi če ti ne poje več mila ptica mladosti, lahko vsak hip poslušáš, kako polno in vznemirljivo zveni vse živo. In vidiš: nesmrtna duša živega tako kot v tebi utripa vsepovsod. Zdaj je njen glas čistejši, četudi je tišji, ni več nekdanji mogočni nerazpoznavni šum, postal je zvok, ton, pesem. In sam postajaš v tej veliki glasbi čisto majhno sozvočje.

Tako stopaš proti večeru in si sam kar naenkrat večer. A hkrati že tudi veš pogloblfitno: da je ta večer neskončna milost, ki ni vsakomur dana. Zato pravim, zato ponavljam: »Starost je lepa!«

Leto, ki odhaja, je bilo leto starejših, torej naše leto, vsaj pri nas, že kar leto večine. Naše življenje

se vse bolj počasi utruja in mnogo kasneje kot nekoč končuje. Kakor se stara svet, česar v večnih menjavah soroda ne opazimo, tako se stara družba in v njej mi: »dolgotost življenja našega« ni več kratka, kot je bila odmerjena recimo Rimljanom ali pa mnogo bližnjim – našim dedom. Dar, ki se mu pravi življenje, nam je kar precej dlje dan kakor našim prednikom. In to je veliko. In še mnogo več, če znamo, zmoremo in tudi moremo ta dar sprejeti in uživati kot pozno ali pozabljeno grozdje, ki razveseli trgaču dušo in telo, saj mu je kot ljubo nepričakovano obilje.

Leto, ki prihaja, je vsepovsod oklicano kot novo, novo, novo – leto, stoletje, tisočletje. A vendar, kdor ni le od včeraj na tem svetu, ve, da samo na staro osnovo, kot sneg na staro podlago, pada na nas čas in nas zori za večnost. Zato tudi vemo, da je ta novi čas z vsem svojim prijetnim in grdím, postranskim in glavnim, posameznim in globalnim naš čas, za katerega je zmeraj mogoče reči: To je najlepše, kar me je doletelo. To, da živim in lahko vsak dan spet in zopet in znova ponavljam besedo zaljubljenih: »Rad te imam, življenje!«. •

v luči strokovnosti

PROSTOR ZA POGOVOR – VARNA KAMRICA

Imre Jerebic

Da, prostor za pogovor mora biti varna kamrica za sodelavce Karitas in za prosilce pomoči. Vem, da boste, spoštovani sodelavci, zavzdihnili: Imre sanja, saj še za skladišče nimamo primernih prostorov, kaj šele za pogovore in naše skupne sestanke.

Kljub temu **želim, da se sanjam ne odpoveste, ker si to zaslužimo MI in UBOGI, ki potrebujejo našo pomoč.** Časi so neugodni, pa vendar bolj zreli kot pred 10 in 15 leti, kajti naši župniki imajo danes veliko več posluha za Karitas in za naše osnovne pogoje dela.

Sam sem se v času svojega mandata generalnega tajnika SK kar petkrat selil v malo boljše prostore in tudi na drugo lokacijo ter se cela štiri leta boril, da je tajništvo SK skupaj s strokovnimi sodelavci na isti lokaciji. Vabim vas, pridite pogledat mojo pisarno – varno kamrico – in prostore mojih sodelavcev, ki sem jim dal priložnost in možnost, da si jih po svoje uredijo. Ponosen sem, da nam je uspelo, to je tudi dar od zgoraj.

Veste, za to gre: **prišel je čas, da si uredimo varne kamrice in da v naših glavah ločimo skla-**

diščne prostore, ki so lahko še vedno začasni ali v najemu, od tistih naših varnih kamric, kjer se mi najprej dobro počutimo in so samo naši. Vsi imamo izkušnjo, da smo se morali ali se še moramo nekomu, ki je v stiski ali neki potrebi ali samo na obisku pri nas, najprej opravičevati, ko se nima kam usesti, da še nimamo urejene »pisarne«, da imamo vse skupaj ...

To ni v skladu s poslanstvom Karitas, kajti spoštovanje človekovega dostojanstva postavljamo na prvo mesto. Poti nazaj ni, to je del naše identitete, to je naš kratkoročni cilj, to si zaslužijo naši prosilci pomoči, tega se zavedajo tudi naši župniki in to je naša naloga za danes in jutri. Ne govorimo o razkošju s stilsko opremo, pač pa o prijetnem prostorčku, ki nas ne utesnjuje, ki je dovolj svetel in domač in ki pomirja ter zrcali naše poslanstvo in identiteto.

Dragi sodelavci Karitas, v vašo skromno kamrico morate dati domačnost, identiteto Karitas in poslanstvo Cerkve. Pri vašem g. župniku si morate priboriti to avtonomijo. Prostor Karitas boste po svoje uredili, vnesli tople barve na stene, si umislili posebne zaveses, na stene obesili in razporedili simbole, ki zrcalijo našo identiteto. Ne bodite preskromni s simboli, mednje ne spada samo križ in Marijine podobe, ampak tudi Sveto pismo in rože, zelenje. **Zelo pomemben je kotichek, kjer je odprt prostor, npr. dva enaka stola za vas in za prosilca.**

Bodita si kot brata ali sestri ali sestra in brat, v odprtosti, in ne čez mizo. Naj govori celo telo, cel človek nekaj sporoča in jaz kot cel človek sprejemam, dajem, si nalagam na svoja ramena.

Domačnost v varni kamrici ustvarjamo mi, sodelavci Karitas, s svojim deležem, s svojo prisotnostjo,

tudi v času, ko ni strank – z molitvijo in sanjami ji dodajamo domačnost.

Varna kamrica mora postati moja varna kamrica, del mene, da sem rad v tem prostorčku, da me nagovarja, pomirja, bogati. Naj bo varna kamrica del našega poslanstva. •

6

Na podlagi sedme alineje prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije ter 4. točke 7. člena in 10. člena Zakona o odlikovanjih Republike Slovenije je predsednik republike izdal

UKAZ
o podelitvi
REDA ZA ZASLUGE
IMRETU JEREBICU

za požrtvovalno in uspešno delo
pri uresničevanju človekoljubnega poslanstva Slovenske Karitas.

Imre Jerebic je socialni delavec, humanist in človekoljub, ki opravlja ključne naloge v Slovenski Karitas vse od njenega nastanka. Sooblikoval je vrednotne temelje te organizacije ter njene cilje in poslanstvo, ki zadeva tudi človekovo duhovnost in njegov miselni svet. Prva zapoved, ki jo je zvesto izpolnjeval, pa je bila varovanje človekovega dostojanstva, njegove enkratnosti in celovitosti.

Potrpežljivo je gradil organiziranost osrednjega urada ter bedel nad razporeditvijo regionalnih škofijskih Karitas in sestavo socialnih zavodov. Danes se v Slovenski Karitas prepletajo številne dejavnosti, odlikuje jo trdna organizacija z dobro delujočim osrednjim jedrom in učinkovito mrežo predanih prostovoljcev, ki so temeljni nosilci dejavnosti. V dveh desetletjih je nastalo več kot 430 lokalnih enot Karitas z 11.000 dejavnimi prostovoljci in zavodi, ki ponujajo strokovno zahtevnejšo pomoč, predvsem ženskam, žrtvam nasilja, in odvisnikom od trdih drog.

Kot generalni tajnik Slovenske Karitas je bil Imre Jerebic vedno znova postavljen pred izziv, kako izoblikovati rešitve in se odzvati na stiske ljudi, da bo ta pomoč učinkovita, usmerjena k samostojnosti in odgovornosti prejemnikov ter bo varovala njihovo dostojanstvo. Uspešnost Slovenske Karitas pri zagotavljanju celovite pomoči več kot 150.000 ljudem v stiski potrjuje, da se Imre Jerebic s tem izzivom uspešno spoprijema.

Znane so številne humanitarne akcije Slovenske Karitas, izvedene tudi na njegovo pobudo. Že v 90. letih je z velikim srcem sodeloval pri nastajanju prvega materinskega doma. Pozneje se je ob njegovi neustavljivi energiji oblikoval program za pomoč odvisnikom od drog. V 15 letih je bilo ustanovljenih šest komun, zaradi katerih je na stotine odvisnikov lahko zaživel polno in odgovorno življenje.

Pripravljenost sodelovati je ena ključnih odlik Imreta Jerebica, saj je dejaven tudi v strokovnih forumih, v svetu Fundacije za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij in v Socialni zbornici, v kateri je bil med glavnimi ustvarjalci »Etičnih načel na področju socialnega varstva«.

Ljubljana, 20. september 2012

VESELJE

Helena Zevnik Rozman

Kot urednica sem imela možnost prva izbirati med vrednotami, ki jih bomo letos predstavljali v rubriki Duhovnost, in sem zelo hitro izbrala veselje. Tudi z mislijo: o tem pa res ne bo težko pisati, saj to je del mene. Toda ko je bilo treba začeti, kar ni šlo. Pojavljala so se vprašanja, kako naj sploh opredelim pojem veselja oziroma kako pisati o osebnem notranjem pozitivnem občutenju, če pa smo v današnjih časih navajeni pisati in brati le o problemih, negativizmu, krizah in težavah ljudi. Morda tudi zato, ker tako radi zamenjujejo stanje, ko je človek vesel in to javno izraža s smehom ter žarom na obrazu, z mislijo, da je v ozadju prav gotovo kakšna substanca, neprimerna vzgoja in podobno. Kot da smeh v naši družbi ni več dobrodošel. Mi ne verjamate? Še ne dolgo nazaj smo se s sodelavci v smehu sprehodili čez ljubljansko tržnico in doživeli negativen komentar nad našo prešernostjo. Pa če malo pogledamo v svoje srce: kako znamo odrasli negativno oceniti mlade, ki se včasih smeji vsemu kar tako, in smo do njih zelo kritični ter vse mečemo v skupni koš. Ali pa se morda oglejmo, ko prihajamo v cerkev k sveti maši, ki naj bi bila za verne bistvo našega veselja, kako turobni, resni in žalostni stopamo v stik z živim Bogom.

Ob iskanju odlomka iz Svetega pisma sem se ustavila ob misli o veselju iz Sirahove knjige, ki pravi:

*»Ne vdajaj svoje duše žalosti,
nikar se ne trpinči nalašč.
Veselje srca, to je človekovo življenje,
veselost, ta možu poveča število dni.
Bodi vedr v svoji duši, razveseljuj svoje srce
in daleč od sebe naženi otožnost.
Otožnost je namreč že mnoge strla,
ta ne prinaša nobene koristi.
Nevoščljivost in jeza krajšata življenje,
skrb povzroča prezgodnjo starost.«
(Sir 30,21–24)*

Torej nas sveta knjiga uči, naj se ne trpinčimo nalašč, naj se ne vdajamo žalosti, ampak imamo v zavesti, da vedrost in veselost v naših dušah pripomoreta k daljšemu in bolj zdravemu življenju. Naše življenje mora biti tisto veselje srca, ki se razveseli vsake majhne pozornosti, cvetlice v puščavi, sončnega žarka v deževnem dnevu, ki v vsaki novici vidi nekaj pozitivnega, ki v vsem, kar človeka v življenju doleti, vidi dobro. Morda tudi to, da se ob kakšni kronični bolečini zahvalimo, da nam bolečina sporoča, da smo še vedno živi in smo zato tudi hvale-

žni. Kajti kot pravi Franc Sodja: komur ne poje duša, si mora navijati gramofonske plošče, in če srce ne premore pristnega veselja, je potrebno veseljačnje.

Vendar kako je včasih težko ob vsem ohraniti vedrost, zaupanje in optimizem. Včasih pa je to veselje še težje širiti med ljudi. Zato smo vsak dan znova postavljeni pred odločitev, ali bomo na življenje gledali kot optimisti ali pesimisti, ali bomo dobronamerni ali pa bomo v vsem iskali »dlako v jajcu«. To ni odvisno od drugih, temveč od vsakega posameznika. Bog je namreč svojo ljubezen položil v naše roke kot ključ od vrat, ki vodijo v raj. In košček raja je v vsakem smehljaju, v vsaki dobri besedi, v naklonjenosti, ki jo podarjamo sočloveku ... In mi sami odločamo, kaj bomo storili z našim ključem.

Veselje izhaja iz vedrega srca. Pogoj za veselo, vedro srce pa je čisto srce, srce, ki je mirno, polno ljubezni. Taka srca pogosto najdemo med otroki, še posebej med tistimi, ki jih še ni okužila potrošniška miselnost. Prav otroška nedolžnost in veselje sta nam lahko zgled, kako ohranjati tudi naša srca vedra in polna veselja. In če se bomo odprli veselju, se bo to samo širilo med ljudi.

Ali ste se danes že od srca nasmejali? •

*Odpri svoje srce veselju.
Kdor hoče razveseljevati ljudi,
mora veselje imeti v sebi.
Kdor hoče v svet prinesiti toplino,
mora v sebi nositi ogenj.
Kdor hoče pomagati ljudem,
mora imeti srce, polno ljubezni.
Kdor hoče na zemlji ustvariti mir,
mora najprej najti mir v svojem srcu.*

Phil Bosmans

POLETNA ŠOLA PROSTOVOLJSTVA

Tjaša in Katja Gerbic

Bar, čudovito obmorsko mesto v Črni gori, je letošnje leto pod okriljem PSM (Parish social ministry – združenja župnijskih Karitas iz držav vzhodne in južne Evrope) organiziralo Poletno šolo prostovoljstva. Tja smo se v nedeljo, 5. avgusta 2012, odpravili

tudi slovenski prostovoljci pod vodstvom ravnatelja koprške Karitas g. Mateja Kobala. Katjo Gerbic, ki je bila novinka na tej šoli, je pred odhodom skrbelo, kako se bo sporazumevala, obenem pa se je veselila novih dogodivščin. Tjaša Gerbic pa se je veselila vnovičnega snidenja s prijatelji, ki jih je spoznala na prejšnjih šolah.

Ko smo pozno zvečer prispeli v Bar, smo se namestili v center Karitas barske nadškofije. Naslednje jutro smo prostovoljci iz Srbije, Makedonije, Bolgarije, Črne gore, Bosne in Hercegovine, Italije, Kosova ter Slovenije pričeli s spoznavnim programom, na katerem smo našli sorodne duše, ki so nas predstavile celotni skupini in obratno. Po spoznavanju smo imeli predavanja o prejšnjih Poletnih šolah in PSM, o teoloških osnovah Karitas, s poudarkom, da v resnici Karitas sploh ne bi smela obstajati, saj je pomoč sočloveku samoumevna. Po kosilu smo imeli nekoliko prostega časa, zato smo se odpravili na plažo, kjer smo se še bolje spoznali.

Naslednji dnevi so potekali podobno. V dopoldnevih so potekala predavanja o prostovoljstvu in Karitas, kjer smo vsi udeleženci aktivno sodelovali. Popoldnevi pa so bili namenjeni kopanju, saj pri vročini, ki se je gibala okoli 40 °C, človeku ne preostane drugega. Vsak večer pred večerjo je v bližnji cerkvi potekala maša, en dan pa smo se odpravili tudi v barsko katedralo. Po večerji pa je bil čas namenjen zabavnim igram, spoznavanju mesta

Bar in predstavitev različnih držav. Tako je v sredo skupaj z makedonskimi fanti prišla na vrsto tudi Slovenija. Že prejšnje dni smo spoznali, da moramo našo predstavitev nekoliko popestriti, zato smo se odločili, da vsi skupaj zapojemo eno slovensko in eno makedonsko pesem. Tako je po hodnikih centra cel teden odmeval napev Ti, ti, ti, moja rožica, saj so bili makedonski dečki zelo zagreti, midve pa sva prav tako vadili Makedonsko devojče. Seveda na koncu naše petje ni bilo nekaj najlepšega za uho, smo se pa neskončno zabavali in sprožili velik naval smeha.

Seveda pa nismo samo poležavali, čas je bil namenjen tudi prostovoljnemu delu; tako so nekatere skupine obiskovale starejše, druge pa so barvale ograjo okoli centra. Nekaterim nam je sonce malo preveč ponagajalo, in smo zaradi sončarice nekaj časa preživeli tudi v postelji.

Zadnji dan pred odhodom so nas prijatelji iz Črne gore odpeljali na izlet ter ogled mest Kotor in Perast, od koder nas je ladja odpeljala na otoček, kjer stoji cerkev Marije iz skal, ki je zavetnica mornarjev. Zraven cerkve je muzej, v katerem je shranjenih veliko poklonov, namenjenih Materi Božji, najbolj dragoceno pa je delo neke žene, ki je podoba matere

vezla 25 let, za niti pa je uporabila tudi svoje lase, vse s prošnjo, da bi se njen mož živ vrnil z morja.

V hladno Slovenijo smo se vrnili po tednu dni – nasmajani, bogatejši za nova spoznanja, prijateljstva in izkušnje, predvsem pa hvaležni, da smo lahko bili del Poletne šole prostovoljstva 2012. •

LETOVANJA V PORTOROŽU 2012

Helena Zevnik Rozman

Počasi se poletje poslavlja in z njim tudi organizirana letovanja za družine, otroke in starejše v Portorožu. Tako kot že mnogo let doslej je bilo tudi v letošnjem poletju v Portorožu prav veselo in polno dogajanj. Marsikje – morda na plaži, kakšni izmed ladjic, v muzejih, na ulicah Portoroža – smo lahko od konca maja pa do konca septembra srečevali različne skupine udeležencev letovanj, ki potekajo v okviru Slovenske Karitas. Z njimi so bili strokovni sodelavci škofijskih Karitas, animatorji – prostovoljci in različni gostje. Vsaka skupina je bila nekoliko drugačna, na vsakem tednu se je dogajalo nekaj drugega. Pa vendar je vse družilo veselje, sproščenost in medsebojna povezanost. Nekateri so bili morda na morju prvič po dolgih letih, morda prvič kot družina, nekateri pa so morje celo prvič videli.

Težko je na kratko povzeti vsa doživetja, lahko pa jih predstavimo v številkah. V programu letovanja otrok Počitnice biserov je bilo z nami 138 otrok in mladostnikov, ki jih je spremljalo 78 mladih prostovoljcev – animatorjev. Na letovanju družin se je v devetih tednih zvrstilo 75 družin oziroma skupaj 313 udeležencev, spremljalo pa jih je 54 strokovnih delavcev in prostovoljcev. Letovanja za starejše so potekala v mesecu juniju in septembru, v šestih tednih pa je letovalo 115 starejših. Z njimi je bilo okrog 30 spremljevalcev.

Kaj vse so doživeli udeleženci letovanj, nam lahko pove misel petnajstletnice Diane:

»Bilo je nepozabno. Animatorji so bili najboljši do zdaj, kjer sem lahko sploh kdaj bila, boljši od učiteljic. Vsi udeleženci so bili super, zelo dobro smo se razumeli in skupine so bile fantastične. Morje je bilo super, zelo v redu za plavanje. Naj povem, da smo zelo jokali, ko smo se morali posloviti, ampak upam, da se z vsemi vidimo prihodnje leto.«

Naj se ob tem zahvalimo vsem, ki so v vseh programih in tednih pripomogli, da so udeleženci lahko doživeli nekaj nepozabnih dni v Portorožu. •

KARITAS MED MLADIMI NA STIČNI MLADIH

Mojca Urh in Matic Podržaj

Tretjo septembrsko soboto smo se sodelavci in prostovoljci Slovenske Karitas srečali z mladimi v Stični. Okrog in okrog je bilo opaziti ljudi nasmejanih obrazov, ki slavijo Gospoda in z zanimanjem obiskujejo stojnice. V nekaj urah si je veliko mladih ogledalo stojnico Karitas, se zanimalo za naše programe, prejeli so zgibanke in didaktična gradiva za delo z mladimi. Preko 70 mladih je izrazilo interes za sodelovanje kot e-prostovoljec ali prostovoljec v župnijski Karitas.

Kot že pretekla leta smo v sklopu delavnic pripravili tudi delavnico Slovenske Karitas v okviru mednarodnega projekta z naslovom **»Živi preprosto in solidarno – v smeri podnebne pravičnosti«**, kjer je bila mladim predstavljena problematika podnebnih sprememb s poudarkom na revščini v Afriki. V dokumentarnem filmu *»Natwange – Veselimo se«*, ki ga je posnel p. Miha Drevenšek, je bilo mladim predstavljeno življenje sovrstnikov v Zambiji in tamkajšnja okoljska problematika, ki je posledica

podnebnih sprememb. Preko različnih aktivnih metod, uporabnih tudi za delo z mladimi v župniji, so navzoči lahko izrazili svoja razmišljanja, kaj si predstavljajo pod pojmom podnebne spremembe in kako naša dejanja vplivajo na življenje sočloveka na drugem koncu sveta. V nadaljevanju si je vsak lahko izbral sliko, ki jo je najbolje povezal s podnebno pravičnostjo. Zgodba Rosene iz Zambije je mlade nagovorila in jih spodbudila k razmišljanju, kako različno je življenje mladih v Afriki in v Sloveniji.

Prav tako pa je bila tudi samo srečanje mladih v Stični povezano s Karitas, saj so mladi del sredstev namenili za šest družin v stiski iz šestih škofijskih Karitas. Zbrali s(m)o 2.969,46 €. S tem smo pokazali, da v stiski ni treba biti sam in živeti v svojem svetu, ampak nas majhen prispevek posameznika lahko poveže in spodbudi, da ne obupamo in z optimizmom gledamo naprej. Med sveto mašo pa smo bili povabljeni, da za družine darujemo še preko SMS-ov z besedo UPANJE na št. 1919. Naša pomoč pa naj se ne konča v Stični ... •

MEĐNARODNO RAZVOJNO
SODELOVANJE SLOVENSKE
CERKVE
SLOVENIA'S DEVELOPMENT
COOPERATION

koper

DESETIČ, ENAJSTIČ, DVANAJSTIČ STREHA NAD GLAVO V BOSNI ...

V Žarku dobrote je bil vsa leta prispevek o delovnem taboru mladih v Bosni. Vsako leto zvesti in novi darovalci, vsako leto zvesti in novi udeleženci tabora, vsako leto nova družina, ki je dobila streho nad glavo. Od leta 2000, ko smo pri Karitas začeli z realizacijo pomoči ljudem, ki še vedno trpijo zaradi posledic vojne, je pomoč pri reševanju stanovanjske problematike dobilo 22 družin. Njena skupna vrednost je 180.000 EUR, seveda brez prostovoljnega dela mladih in starejših mojstrov.

Rok Žorž, dijak ŠGV, je zapisal:

V drugi polovici julija je pod okriljem Škofijske Karitas Koper in Škofijske gimnazije Vipava potekal že 12. delovni tabor v Bosni. Tabora se nas je udeležilo 9 dijakov, ravnatelj ŠKK Matej Kobal, profesorja na ŠGV prof. Jernej Vidmar in prof. Polona Strnad skupaj z njenim sinom ter zidarja Marjan in Jože. Delo je potekalo na kar treh lokacijah.

Glavna lokacija, za katero je bilo namenjeno največ sredstev, se nahaja v bližini Banjaluke v vasi Ivanjska, v zaselku Šumari. Tu smo pomagali dograditi še nedokončano hišo zakoncev Josipa in Milanke Bjelkanović in njunih štirih otrok. Družina živi v skromnih razmerah, edini zaposlen je Josip, ki s skromno plačo preživlja družino iz meseca v mesec. Žena doma skrbi za kmetijo, ki je eden njihovih glavnih virov preživetja. Poleg tega pa družina nima na voljo vode iz pipe, ker si ne more privoščiti plačila za vodovodni priključek. Vodo morajo iti vsak dan iskat v vas, včasih tudi s kolesom. Hiša je bila po načrtih v času našega odhoda že prekrita s streho.

Naša druga naloga je bila pomagati dograditi hišo družini v vasi Presnače, tudi v bližini Banjaluke. Tu je delo potekalo pod streho hiše, in sicer smo gradili prostore v zgornjem nadstropju. Tudi tu je bil cilj, ki smo si ga zastavili, uspešno dosežen.

Tretja naloga, ki se je na koncu izkazala za najzahtevnejšo, je bila beljenje sten in barvanje oken ter vrat v stanovanju stare gospe Franciske Grahovac v Banjaluki. Tu smo delali po svojih najboljših močeh, vendar smo se kmalu zavedli, da nas bo prehitel čas. Stanovanje in gospo smo zapustili v upanju, da ji bo na pomoč kmalu priskočila naslednja skupina prostovoljcev.

V nedeljo, 22. 7. 2012, smo v Jajcu obiskali tudi družino Poplašen, ki smo ji pomagali v času lanske-

ga delovnega tabora, in ji izročili denarna sredstva, zbrana na preteklem šolskem miklavževanju in dobrodelnem koncertu v Renčah. Družina ima urejeno pritličje hiše, v katerem biva že skoraj pol leta, ter fasado zgradbe.

Del finančnih sredstev pa smo namenili tudi družini Bjelkanović iz Ivanjske z namenom, da bodo denar vložili v gradnjo vodovodnega priključka, ki jim bo v veliki meri izboljšal kakovost in način življenja.

Br. Gregor je ob letošnjem taboru razmišljal:

Ena izmed modrosti o šahu pravi, da je bila ta igra narejena z namenom, da po igranju te vojne v malem vsi igralci ostanejo živi in zdravi. Po partiji se boste bolj ali manj zlahka vrnili k vsakodnevnim opravilom, domačim, družini.

Na minulem delovnem taboru smo preigrali veliko partij šaha. Ozračje je bilo napeto, male sive celice so delale na robu zmogljivosti, šahovnica se je nenehoma praznila, figure so padale druga za drugo. A žal se je pred nekaj petletkami na teh ozemljih odvijal boj, ko so padale figure iz mesa in kosti, z imenom in priimkom, ki so imele svoje osebne zgodbe, ki so bili bratje, sestre, matere, očetje, sinovi, hčere ... ne le številke v statistiki manipulatorjev in nosilcev zla, uničenja, solz. Mnogih solz, ki so se prelile ob smrti bližnjih, ki jih veletrgovci s smrtjo nikoli niso osebno poznali, a rane, ki so jim jih zadali, so bile za mnoge tragedija.

V torek 17. julij, a sem bil ponovno med odpravo tudi sam. Pisana paleta mladosti s kančkom starosti; obilo zagnanosti, previdnosti. Glavna prtljaga niso bili kovčki z našo obleko ali orodjem, slednjega ni nikoli dovolj, temveč ob pridnih rokah sad celoletne akcije lanske ekipe dijakov, ki so v svoji šoli ob posluhu vodstva pripravili različne akcije od dobrodelnega koncerta, miklavževanja, postne akcije ... Na ta način

se je zbralo 2800 evrov za družino Poplašen iz lanske Bosne. Ob tem so tudi več vrstnikov navdušili, da so se nam pridružili.

Pred vsakim taborom je v zraku čutiti malo napetosti. Zbiranju je sledila evharistija, pri kateri nas je nagovoril rektor Slavko Rebec in nas opogumil z besedami iz Svetega pisma o pravični poti. Nato smo natovorili vse tri jeklene osle ter jih pognali proti jugu. V Banjaluki je potekal že ustaljeni protokol: inženir Zoran nas je sprejel, nam pokazal bazo, kjer smo stanovali, sledili sta še večerja in obvezna večerna promenada.

Ko je mobitel vsako jutro oznanil konec horizontalnega položaja, je iz kuhinje že dišalo po kavi in svežem kruhu, za kar sta poskrbela ženski del ekipe in vestni zidar Mario. Približno ob osmih se je ekipa razdelila, pol v Šumarijo k Josipu, pol v hribe blizu Presnače. Zanimivo se je razvijala zgodba o popravilu kombija. Dva kuštrava vajenca sta brž prinesla črpalko; bomo menjali tukaj ...??? Bi zaupali 16 let star kombi, ki ima na grbi že veliko kilometrov, ki jih mora še veliko prevoziti po Bosni in Hrvaškem, ki prevažata bodoče intelektualce ..., slabo opremljeni delavnici z dvema mulcema, ki sta morda malce starejša od njega? Vedeli smo, da bo morda treba del prilagoditi, torej spet vožnja, vožnja, čakanje, zato sva z ravnateljem ŠK Matejem skoraj istočasno dahnila: »Ja, zamenjajte!« Takoj pa so se nam pojavila vprašanja: »Bo avto vozen? Naju bodo ogoljufali? Bo bo ...?« No, del ni bil ravno pravi, a fanta se nista vdala, opogumiljal ju je tudi šef. Vajenca sta dobesedno sčarala črpalko, jo uspešno montirala ... Vsi zadovoljni smo si segli v roke, šef ponosen na vajenca, vajenca na uspeh, midva srečna, da bo avto spet normalno deloval. Medtem sta naši ekipi pridno delali, tudi popoldne smo preživeli v zidanju, prenašanju zidakov in malte – običajno delo na delovnem taboru. Naša mojstra nista le zidala, temveč sta tudi spodbujala in svetovala dijakom, da so še sami poprijeli za zidarsko žlico in spoznali nove veščine. Pri prekrivanju strehe Josipu v vasi Šumari so strešniki potovali iz pred hiše prek mnogih rok, vse do vrha strehe. Gospodar, ki je prekril že mnogo streh, ni mogel zadrževati solz. Sledila je prava pojedina, sosed, šolani glasbenik, je k mizi prinesel »srbsko« harmoniko, zaigral nekaj skladb, nato pa je instrument prepustil našemu. Začelo se je z »V dolini tihi«, nadaljevalo z »Golico« in še nekaj slovenskimi vižami. Glasba res lahko gradi mostove med ljudmi. ŠK Banjaluka nam je v zahvalo en večer pripravila piknik, eno večerno mašo pa smo imeli v župnijski cerkvi v Presnačah, ki stoji na mestu med vojno porušene. Je pa tudi kraj mučeništva župnika in sestre redovnice, ki so ju v župnišču takrat

brutalno pretepli in zažgali. Na kraju trpljenja smo se ustavili v molitvi.

Zapustili smo Banjaluko in se prek Sarajeva, kjer smo preživeli srečanje z razgretimi navijači, in Mostarja podali v Dubrovnik ter tam preživeli nekaj dni počitka pri bratih kapucinih ob igranju šaha, plavanju in nogometu ter pesmi. Med vsem potovanjem pa smo ob zagnanem profesorju Jerneju Vidmarju spoznavali tudi kulturo in zgodovino krajev.

Tako, letošnja partija je končana. Vsi igralci smo jo preživeli, bogatijo nas nove izkušnje in spoznanje, da dobro premaga zlo. Naj bo tako tudi v prihodnje. •

POLNOLETNI UMETNIKI ZA KARITAS

Jožica Ličen

Na Sinjem vrhu nad Ajdovščino se je tudi letos tretji teden v avgustu dogajala 18. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas. In to ne čisto navadna, letošnja kolonija je postala polnoletna. Vse so si podobne, pa vendar vsaka zase sporoča o stiskah, s katerimi se sodelavci Karitas srečujemo, in vsaka zase združuje slikarje in kiparje, ki darujejo čas in talent. Geslo letošnje kolonije in prodajnih razstav 2012/2013 je: »Lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, nag sem bil in ste me oblekli ...« (prim. Mt 25,35–37). Izkupiček prodanih del bo namenjen otrokom v stiski.

Izbrani udeleženci tokratne kolonije so bili Vesna Benedetič, Milena Gregorčič, Anka Krašna, Darko Slavec, Karmen Smodiš, Bogdan Soban, Viktor Šest, Veljko Toman, Alenka Vicelj in Vinko Železnikar, z Madžarske sta prišla zakonca Buba in Ede Posa. Imeli smo tudi častna gosta: ilustratorko Jelko Reichman in kiparja Mirsada Begića. Pridružili so se tudi

strokovni sodelavci, ob dnevu odprtih vrat pa številni darovalci. Nastalo je 112 likovnih del.

V sredo zvečer je potekal Pogovor o umetnosti in dobroti, ki ga je vodil Jože Bartolj, kulturni urednik na Radiu Ognjišče. V pogovoru smo sodelovali organizatorji, strokovni sodelavci in udeleženci. Poleg osebnega doživljanja kulture ustvarjanja in darovanja je bil tudi pogled na prehojeno pot od samega začetka do polnoletnosti kolonije. Veliko osebnih občutkov so umetniki povedali – mene so se najbolj dotaknile besede akademskega slikarja, ki ugotavlja, da se s preživetjem sooča tudi umetnost in kultura. Žal srednjega sloja ljudi, ki je kupoval slike, skoraj ni več, višji sloj pa vidi samo denar in mu je umetnost nepotrebna. Spraševali smo se, kam to vodi.

12

V četrtek je bila že tradicionalna sklepna prireditev s predstavitev nastalih del in kulturnim programom. Tudi tokrat so Mladi z gore na hudomušen način sporočali, kako je otrokom brezposelnih staršev. Zapeli so Fantje spod velba, nagovoril pa nas je koprski škof Jurij Bizjak, ajdovski župan Marjan Poljšak, ravnatelj ŠK Matej Kobal in direktor Družine Tone Rode. Še posebej smo bili veseli prisotnosti škofa Metoda Piriha, ki je vseh 18 let skrbno spremljal kolonijo in razstave.

Projekt Umetniki za Karitas je sestavljen iz treh delov:

- Likovna kolonija, kjer umetniki darujejo talent in čas za ljudi v stiski. V vseh dosedanjih katalogih (1995–2012) je zapisanih 1300 imen avtorjev iz domače in tuje likovne scene, ki so v ta namen ustvarili 1950 likovnih del.

- Potujoče prodajne razstave so namenjene širjenju umetnosti, ki človeka plemeniti, in dobroti, ki človeka bogati. Do sedaj je bilo 180 prodajnih razstav v Sloveniji in zamejstvu. Od nastalih del jih je več kot 1150 že prodanih, ostala so postavljena na stalnih razstavah ali plemenitijo prostore, za katere so bila namenjena.

- Tretji del projekta je konkretna pomoč ljudem v stiski: družine in posamezniki, brezdomci, zasvojeni, matere in otroci, ljudje, ki jih je prizadel potres, vojna, bolni, starejši. Letos bo izkupiček namenjen otrokom

tistih staršev, ki so izgubili zaposlitev in se soočajo z materialno stisko.

Z letošnjo kolonijo in prodajnimi razstavami želimo zbrati sredstva, pa tudi opozoriti, da so med nami otroci, ki v danem trenutku potrebujejo konkretno pomoč. A če se bo sedanje gospodarsko stanje nadaljevalo, bodo rasli v lakoti in žeji po izobraževanju, kulturi, športu in drugih dejavnostih, ki so potrebne razvoj in kvaliteto življenja posameznika in družbe, saj je splošno znano, da človek ne živi samo od kruha. Prodajne razstave se bodo ustavile na Zemonu, v Ljubljani, Mariboru, Gorici, Trstu in še kje. •

DESET LET POMOČI BREZDOMCEM V CENTRU KARITAS BERTOKI

Darja Zver

Brezdomstvo je pojav, ki se pravzaprav dotika vseh. V vsakdanjem življenju lahko vsak trenutek pride do tega, da izgubimo zaposlitev, ostanemo brez sredstev za preživetje, izgubimo stanovanje, lahko nam razpade družina, nam opeša fizično in (ali) duševno zdravje, zabredemo v različne odvisnosti, in vse navedene situacije nas vodijo v začaran krog medsebojno prepletenih dejavnikov, ki vodijo v brezdomstvo. Znajdemo se v zaprtem krogu, ko se borimo za golo preživetje in ko si sami, brez ustrezne pomoči in sodelovanja drugih, težko pomagamo.

Na problematiko brezdomstva na istrsko-obalnem področju so prostovoljci Istrske območne Karitas odgovorili že pred leti, ko so brezdomcem po svojih močeh pomagali z oblačili in prehrano. V okviru Škofijske Karitas Koper so tako 28. novembra 2002 prvič organizirali dežurstvo za pomoč brezdomcem v Bertokih. Ob pomoči Fundacije za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij, Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, Mestne občine Koper ter občine Izola se je začel program pomoči brezdomcem iz leta v leto nadgrajeval.

Dežurstva so na začetku potekala enkrat, nato trikrat na teden, od novembra 2011 pa vsak dan: v ponedeljek, sredo in petek **dopoldan**, od 8h do 14h, ob torkih in četrtek pa **popoldan**, od 12h do 18h. Sprva so dežurali prostovoljci in socialna delavka, ki je bila

zaposlena za skrajšan delovni čas, z leti pa so se v delo vključili tudi delavci v javnih delih. Tako danes izvajajo pomoč brezdomcem socialna delavka (zaposlena poln delovni čas), dva laična delavca (eden zaposlen za skrajšan delovni čas, drugi pa preko javnih del) ter prostovoljci Istrske območne Karitas.

Sprva so uporabniki tedensko dobili paket s prehrano, s tem da jim je bila ponujena tudi možnost tuširanja in zamenjave oblačil. Danes so brezdomcem na voljo individualni in skupinski razgovori s strokovnim osebjem, možnost smiselnega preživljanja prostega časa, higienski sklop storitev ... Prejmejo lahko paket hrane, napitek in prigrizek. Nudimo jim osnovno psihosocialno pomoč, pomoč in podporo pri nastanitvi in iskanju zaposlitve, zagovorništvo ... Pri delu sodelujemo s sorodnimi programi in z različnimi institucijami: centri za socialno delo, občinami, lokalno skupnostjo, zavodi za zdravstveno zavarovanje, Rdečim križem...

Bertoki, ob blagoslovu prostorov

Sprejemališče je namenjeno:

- osebam, ki so iz različnih vzrokov brez bivališča in brez kakršnih koli rednih prihodkov (ali prejema samo DSP),
- osebam, ki imajo neprimerno in nesigurno bivališče, na območju treh obalnih občin,
- osebam, ki so brez bivališča in se samo začasno zadržujejo na območju Istrske območne Karitas.

Skratka, v obdobju, odkar se ukvarjamo s problematiko brezdomstva, smo si na tem področju pridobili ogromno izkušenj, ki jih bomo zagotovo koristno uporabili tudi pri nadaljnjem delu, saj tovrstna proble-

matika nima tendence upadanja, pač pa vsi kazalniki kažejo na to, da se pojav brezdomstva širi. Zato je nujno, da se program dela nenehno dopolnjuje in je usmerjen k temu, da skušamo položaj brezdomnih oseb čim bolj olajšati. •

BILI SMO NA MADŽARSKEM

Jožica Ličen

Romanje sodelavcev Karitas koprške škofije od 21. do 24. avgusta

13

Francija, Italija, Poljska, Avstrija, Švica, Nemčija, Liechtenstein, Španija, Srbija so dežele, ki smo jih obiskali v preteklih sedmih letih. Vsakoletni namen našega romanja je obisk verskih središč in prestolnic Evrope ter druženje ob skupni in osebni molitvi za moč in pogum pri služnji ljudem v stiski.

Letos smo napolnili dva avtobusa in šli na Madžarsko. Sodelavci TA Marco Polo so poskrbeli za varno in dobro počutje, duhovniki za duhovno spremljanje, sodelavci Karitas pa za prijateljsko vzdušje.

Vsak dan smo imeli sveto mašo. Poleg ravnatelja ŠK Mateja Kobala so se nam pridružili še duhovniki Stanko Sivec, Cvetko Valič, Franc Raspor in zlatomašnika Anton Požar ter Franc Prelc. Tokrat sta bila med našimi sodelavci tudi zborovodkinja in organist, tako da tudi pesmi ni manjkalo.

Velik vtis je na nas naredila Budimpešta v vsej njeni razsežnosti, ki priča o bogati kulturi in zgodovini. Obiskali smo mogočno benediktinsko opatijo, Štefanovo cerkev in druge pomembne kraje. Vožnja z ladjo po Donavi, sprehod po tržnici, večerja v čardi in kopanje v Blatnem jezeru nam je vsem pustilo okus odprtosti in gostoljubnosti dežele in njenih ljudi. Predvsem pa so bili sporočilni mostovi, ki v praksi povezujejo oba bregova Donave, v simboliki pa pričajo o povezovanju ljudi, narodov in kultur.

Ob slovesu smo si po primorsko rekli »I'pu j' blu« in nasvidenje prihodnje leto na Češkem! •

Ijubljana

TABOR ZA SLEPE IN SLABOVIDNE

Ladka Hunjet

23. poletni tabor za slepe in slabovidne je potekal od 8. do 15. julija 2012. Bilo nas je 42 udeležencev in naših spremljevalcev. Nastanjeni smo bili v župnijskem domu v idiličnem kraju Bohinjska Bistrica.

Prvi večer smo se na spoznavnem krogu predstavili drug drugemu in na koncu našemu Primožu, dolgoletnemu vodji tabora, voščili za jubilej, mu zaželeli trdnega zdravja in še veliko uspešnih taborov.

Tudi tokrat so med nas prišli različni zanimivi gostje. Tako nam je prijazen domačin gospod Mišo predstavil Bohinj in nas ob tem spomnil, da je Prešeren v te kraje postavil epsko pesnitev Krst pri Savici. Prav tako je Bohinjski kot znan po okusnem siru mohantu in predvsem po obilici letnih padavin, svoj pečat pa mu je odtisnil tudi baron Žiga Zois, ker je med drugim kupil bohinjske fužine.

Naš stari znanec taborov, dramski igralec Gregor Čušin, nam je tokrat predstavil svojo monodramo Janez brez glave. Zakonca Vevar pa sta nas zelo obogatila s svojo življenjsko zgodbo, ki jo je zaznamovala huda moževa bolezen in dejstvo, da nista mogla imeti otrok. Po Božji milosti se je vse spremenilo. Zdravstveno stanje gospoda Vevarja se je izboljšalo, posebno pa sta bila srečna, ko se jima je po dolgotrajnih prizadevanjih rodila deklica.

Dočakali smo večer, ko smo poslušali globok glas našega gosta, izvrstnega vokalista Aleša Hadalina, ki je širši javnosti znan po sodelovanju s skupino Tantadruj, petju šansonov in odlični interpretaciji slovenskih ljudskih pesmi.

Odpravili smo se tudi na obisk k prijaznemu čebelarju gospodu Mišu, ki nam je predstavil čebelje izdelke in nas peljal tudi v čebelnjak, kjer smo poslušali šumenje čebelic, bili deležni prijetnega vonja in degustirali cvetni prah. V Spodnjih Gorjušah pa smo obiskali gospoda Srečka, ki po očetu nadaljuje večstoletno obrt izdelave pip, po domače »fajf«. V vasi Koprivnik, kjer je bil župnik tudi pesnik Valentin Vodnik, smo obiskali cerkev svete Helene. Prav tako smo si ogledali župnijsko cerkev svete-

ga Nikolaja v Bohinjski Bistrici, kjer nas je sprejel prijazen gospod župnik Janez, nam zaigral na orgle in omenil nekaj posebnosti te cerkve, med katerimi sta svečnika in mašni plašči, ki jih je podaril graditelj bohinjskega predora Ceconi. Ob cerkvi je nagrobnik v spomin žrtvam gradnje tega železniskega predora.

Kot vedno so tudi na tem taboru tri dni potekale zanimive in poučne delavnice. Tisti, ki so bili v zgodovinski delavnici, so si na Rebru ogledali pokopališče iz 1. svetovne vojne, v Bohinjski Bistrici Ceconijev park, Zoisov grad in stolpno uro, cerkev Janeza Krstnika v Ribčevem lazu, v vasi Stara Fužina pa cerkev sv. Pavla in planšarski muzej. V dramsko-pevski delavnici smo peli cerkvene pesmi in popevke. Melodijo smo ponazorili z bobni, kitaro in ropotuljico. Igrali smo se različne besedne igre, pripravljali skeče in bili izvirni v improvizaciji in in-

terpretaciji besedil. Udeleženci-socialno kontaktne delavnice so navezali stike z zanimivimi ljudmi iz Bohinja. V vasi Brod so obiskali družino z osmimi otroki, od katerih je eden letošnji novomašnik – frančiškan Jan. V Srednji vasi so prisluhnili gospe Minki Cvetek, profesorici slovenščine in etnologinji, ki med drugim proučuje, zbira in piše stare zgodbe iz Bohinja in jim je nekaj njej najljubših tudi prebrala. Srečali so se tudi z ženo, ki trpi za multiplo sklerozo in je na invalidskem vozičku, ob sebi pa ima ljubečega in skrbnega moža. V zelo prijaznem Domu sv. Martina so poklepetali s skupinico bolnih in starejših oskrbovancev. Sprejeti so bili tudi v Skupnosti Žarek, kjer se fantje, ki so bili zasvojeni z drogo, učijo novega življenja.

Naši prijateljici Jerneja in Mihaela sta tudi letos iz gline izdelali izvrstno maketo, ob tipanju katere smo se zelo nazorno seznanili z območjem Bohinjske Bistrice in celotnega Bohinja z jezerom ter planinami in gorami levo in desno.

Za duhovnost je bilo lepo poskrbljeno, saj so vsako jutro potekale hvalnice, ki smo se jih radi udeležili in molili k Bogu za srečen dan. V nedeljo smo se skupaj z domačini v bližnji cerkvi svetega Nikolaja udeležili svete maše. Poskrbeli smo tudi za kondicijo naših teles, ker smo sleherno jutro telovadili. Po krajšem zatišju smo tokrat zopet uspešno izpeljali turnir show-downa – namiznega tenisa za slepe. Na kopanje in krepitev plavalne kondicije pa smo hodili v Bohinjsko jezero. Šli smo celo v hribe. V četrtek smo bolj zagrizeni začeli vzpon iz Stare Fužine do Vogarja (1050 m) in naprej do planine Jezero (1453 m). Nekaj jih je prišlo po lažji poti iz planine Blato. Nekaj naših hrabrih »tabornikov« pa je tudi v torek zarana vstalo in se napotilo na 1844 m visoko Črno prst. Veseli smo bili, ko so se nepoško-

dovani in z nasmeškom na obrazih vrnili med nas.

Kljub zelo pestremu dogajanju smo knjižni moji prebrali knjigo z naslovom Dva koraka po mokri mivki francoske novinarki Anne-Dauphine Julliard.

Zelo hitro se je iztekel teden dni. Napočil je čas, ko smo si povedali vtise s tabora. Bilo je lepo! Navdušeni smo bili nad vsem in vsakim posebej, najbolj pa nad kuharico »mamo« Mileno, ki mojstrsko suče kuhalnico. Domov smo odšli s kakšnim kilogramom več in s kopico nepozabnih spominov! Hvaležni smo našemu Primožu, Marjetki in Urški, ki so tabor pripravili, pa vsem spremljevalcem, mami Mileni in vsem, ki so nas tako prijazno sprejeli ali smo se z njimi srečali, ter Škofijski Karitas Ljubljana, ker je tabor potekal pod njenim okriljem. Zopet se je potrdil pregovor, da je v slogi moč! •

OB SVETOVNEM DNEVU STARIH

V **soboto, 6. oktobra 2012**, vabljeni na **Mirenski grad, kjer bomo** obeležili svetovni dan starih, aktivnega staranja in medgeneracijske solidarnosti. Dogodek organizira Zavod Karitas Samarijan.

Potek dogodka:

15.00: pozdravi

15.30: predavanje: dr. Jože Ramovš, Inštitut Antona Trstenjaka:
»Smisel aktivnega staranja med generacijami«

16.00: predstavitev brošure in 15 medgeneracijskih skupin, ki delujejo v okviru programa Medgeneracijsko središče Samarijan

17.00: sv. maša

sklep srečanja s kulturnim programom z druženjem

Dogodek je namenjen vsem, ki jih zanima področje medgeneracijskih aktivnosti, se z njimi že ukvarjajo ali bi radi o njih kaj več zvedeli, prostovoljcem in sodelavcem Karitas, voditeljem in udeležencem medgeneracijskih skupin, duhovnikom, društvom in nevladnim organizacijam ter občinam in medijem.

Preljubo veselje, oj, kje si doma?

*Preljubo veselje, oj, kje si doma?
Povej, kje stanuješ, moj ljubček srca!
Po hribih, dolinah za tabo hitim,
te videti hočem, objeti želim.*

*Te iščem po polju, kjer rož'ce cveto,
po logu zelenem, kjer ptice pojo.
Pa ptice vesele in rožice vse
le imajo veselje za mlado srce.*

*Poslednjič veselje šele zasledim,
na vaško ledino pridirjam za njim.
Glej, tamkaj z otroki prijazno igra,
jim kratek čas dela, pri njih je doma.*

Anton Martin Slomšek